

José Sales Albella

LLOC I PAÍS

Nascut al Mas d'En Romeu fa quaranta-quatre anys i vivint, en fa vint, a Montpeller, on treballo dins de la seua escola de Belles Arts, no deixo de sentir-me lligat a estes terres nostres.

Fa un temps, quan el treball i la sort em van espantar a fer exposicions dins dels cercles professionals, va ser quan, a més a més, em vaig donar compte que es feien realitat el desigs de prendre en referència els meus arrelements dins del meu discurs estètic. Eixe ingredient ha condicionat el meu treball i la meua manera de pensar. Tal vegada el fet de viure a l'estranger fa més forta esta posició "autòctona". Per ella me n'adono que els nostres orígens vénen a definir-nos millor que res i m'ajuden a expressar moltes vegades el que volem dir i representar. Un lloc, un País; pel que sabem, per la manera que ens han enfocat mestres i escoles, pel que hem llegit, vist i escoltat, estem lligats, crec jo, d'una manera natural i abstracta a la idea de Nació o de País, encara que siga, de vegades, per a criticar-lo, donant-li a eixa idea poc o molt valor, però essent sempre, penso, una idea de referència.

Per un altre costat, d'una forma molt més concreta, tot ens porta cap a la idea de lloc, els llocs que ens han vist créixer, viure, etc.

De fora ens arriben tots els dies un fum de notícies i "el País", al mig del món, varia d'uns dies a altres, presentant diferents animositats, unes vegades amb un cariu brau, d'altres trist...i nosaltres responem, en conseqüència, orgullosos uns dies i desapassionats d'altres...

I el lloc, molt més xicotet per naturalesa i infinitament més complexe, va allí on mirem.

Quan hi som a l'estranger ens és més fàcil definir la nació espanyola, ajudant-nos de les frases fetes que el costum ens ha donat, per molt peculiar que ella siga. Per contra, descriure els nostres llocs és molt més emotiu i

delicat, perquè dins d'eixos llocs, cada cosa que coneixem i cada peculiaritat que hem conegut és tot un món. Perquè a l'interior d'eixos llocs viuen records i sensacions íntimes, familiars, amigables... ¿Com explicar d'una manera forta i verídica la senyeta on birbàvem de menuts?, ¿com contar el meu Mas?, ¿com contar el meu poble i tots els sentiments que

ell em dóna, les seues ganes de futur i tot el que ell pot contar per si mateix?

Des del meu taller a Montpeller, a través del meu treball que vol fer-se gran, veig i penso sovint amb la riquesa i la complexitat d'estos llocs nostres.

Per a qualsevulla per estes franceses sóc "espanyol", res més. Els francesos, molt centralistes i jacobins, miren d'una manera molt exòtica el fet que dins d'Espanya parlem vàries llengües i no cal que els parlo de cultura o de costums locals, per a ells tot el que fa "provincial" és de segones o "cateto". Això pareix natural en ells, lògic i ni tant sisquera li posen mala intenció. Ells saben que n'hi ha catalans des de fa deu anys i comencen a integrar-ho, bascos per les bombes, saben que mengem paella, la sangria, Benidorm, o que fem bous... poc més. Què poquet sabem els uns dels altres... i a açò li diem Europa. Quan vaig tindre la notícia que podia exposar a les Coves, dins de l'Església Vella, vaig vore el moment ideal per a intentar fer quelcom en relació a la idea d'identitat, per això esta exposició de pintura us vol parlar de la manera més oberta possible, de la manera més reflexiva, de dins cap a fora, de la sensació de saber-se particulars i a la vegada ingredients d'eixa península que pareix un cap penjat a l'Europa.

